

”Jag måste skärpa mig”

Anna Erlandsson på Galleri Lokomotiv

Flickstreck är en av titlarna i Anna Erlandssons utställning på Galleri Lokomotiv. Konstnären har ritat ett streck med overheadpenna på ett ärvt stycke linnetyg. Därmed fyller hon ut en brist i det svenska ordförrådet och skapar en kvinnlig motsvarighet till ordet pojkestreck. Flickstreck kan stå som motto för hela utställningen. Vare sig Erlandsson ritar, broderar eller tecknar filmer gör hon det med humoristisk, feministisk, satirisk udd och skärpa.

I sina grafiska bilder låter hon ofta djur, särskilt fåglar, vara budbärare som förmedlar kritiska eller eftertänksamma budskap som förstärks av dråpliga eller till och med brutala titlar. *The Very Last Week* syftar på den dag när havsytans nivå stigit så att även giraffer är på väg att dränkas. Figurerna, vare sig de är djur eller människor, är stiliserade eller karikerade. I bilderna syns ofta konstnärens förkärlek för mönster och hennes förmåga att hantera vacker kolorit. Ändå fångas jag mest av två bilder där färgen är återhållen eller helt saknas. *Det hade varit en lyckad dag* har tre mycket precist doserade färgfläckar. *I dag hände inget särskilt* skiljer ut sig i mängden av serigrafier, en svartvit tuschteckning med sorglustigt motiv.

Erlandsson rör sig ledigt mellan flera grafiska tekniker och hennes materialval är närmast hämningslösa, så länge de tjänar syftet att ladda en bild eller spetsa till en titel. En död ekorre på en dödsbädd av siden är centrum i ett collage. Några urmodiga porslinsfigurer poserar och ställer frågan *När skaru´ sluta glo på TV*. Ett orientalsikt möbelyg med rapporterat blomstermönster utgör botten i det konstfärdiga broderiet *Det är som i Japan*.

Med de över trettio verken i galleri Lokomotiv får jag bilden av en uppslagsrik och skicklig konstnär som tycks stå på från morgon till kväll och skapar ur ett aldrig sinande förråd av infall. Utställningens titel *Jag måste skärpa mig* är antingen självvironisk eller en självkritisk uppmaning till koncentration av det kreativa flödet. Ty epicentrum och tyngden i utställningen och Erlandsson produktion är tecknade, animerade kortfilmer av en kvalité som hittills gett en Guldbagge för bästa kortfilm (2004) och uppdraget att göra vinjett till Göteborg filmfestival 2006. Med sin filmproduktion lyckas hon dessutom sysselsätta flera andra i en mindre jämtländsk filmindustri.

Jag tar fram en stol och slår mig ned framför ett urval av Erlandssons produktion. I filmmediet får hennes humor och uppfinningsförmåga fullt utlopp. Precisionen i tecknandet är ett redskap som underordnar sig berättelsen och budskapet. Mixen av träffsäker och skarpsinnig kritik och satir får en utbredning i tid som ger utrymme för återhämtning mellan mina återkommande igenkännande suckar och utbrott i skratt. Effektivt och på kort tid gör Erlandsson rent hus med inneboende föreställningar eller fördomar vi knappt hunnit uttala men som tydliggörs i filmerna. I *Hanspår* dyker de välbekanta fågelfigurerna upp igen. Men här åstadkommer de en vändning på samtidens antropocentriska perspektiv. Fåglarna spanar på arten människa och rapporterar sina iakttagelser med samma seriositet som rösterna i TV:s naturprogram.

Väsensskild från övriga kortfilmer, och allt övrigt i utställningen, är *I lust och nöd* där en skidåkande kvinnlig hjältinga med krona och släp susar utför snöiga fjällvidder. Det är

övermodigt, vackert och befriande. Erlandsson uppmärksammar, med all rätt, en av konstkartans underutnyttjade vita fläckar; skidåkning. Man kan sannolikt inte komma med beställningar till en så egensinnig konstnär som Erlandsson. Hon gör vad som faller henne in. Men jag kan inte få nog av denna korta story med lyckligt förlopp och skulle vilja se mer i samma anda.

Text och foto: Margareta Klingberg
Volym 2017-02-02